

Szöveg: Molnár Ágnes Portré: Torma Beatrix

AZ ALKOTÁS TEREMTŐ SZENVEDÉLYE

MATISZ ALÍZRÓL AZ UTÓBBI ÉVEKBE FŐLEG OLYAN IRODABELSŐK KIALAKÍTÁSA KAPCSÁN OLVASHATTUNK, MINT A LOGMEIN-É VAGY A CORDIÁÉ, DE A KREA EGYKORI ALAPÍTÓJA TERVEZ MAGÁN-LAKÁSOKAT, VENDÉGLÁTÓHELYEKET ÉS AZ Ő NEVÉHEZ KÖTHETŐ A PROJEKT SHOWROOM VINTAGE BŰTORVÁSÁR IS. ALKOTÓMUNKÁRÓL, GYŰJTŐSZENVEDÉLYRŐL ÉS INSPIRÁCIÓKRÓL IS BESZÉLTÜNK.

Matisz Alíz, a KREA egyik alapítója, stylist, aki lakásokat, éttermeket és irodabelsőket is tervez.

1996-ban jött létre a KREA Kortárs Művészeti Iskola, aminek az egyik alapítója voltál. Honnan jött az ötlet?

Eredetileg egy enteriőr-design magazint szeretnénk volna kiadni. Akkoriban volt a Tér és Rend, amit nagyon imádtam, de mi egy olyan izgalmas lapot szeretnénk volna, ami talán tartalmilag mélyebben foglalkozik a designnal és a belsőépítészettel, építészettel. Annyira sok fantasztikus ember gyűlt körénk – akik között volt építész, formatervező, belsőépítész, grafikus és történész is –, hogy amikor kiderült, a magazin nem fog összejönni, nagyon nehéz szívvel tudtuk volna elengedni az ügyet és az embereket. Abban az időben mindössze egy-két lakberendező iskola működött, és azt gondoltuk, elférünk mellettük a piacon, hiszen jól érezhető volt, hogy az emberek elkezdtek érdeklődni a design iránt. Létrehoztuk a lakberendező sulit, amire már akkor nagyobb igény mutatkozott, mint amit mi eredetileg elképzeltünk, és így az egy csoport helyett rögtön kettőt kellett indítanunk, plusz az eredetileg egy éves képzést, hallgatói nyomásra kettőre kellett növelnünk. Közben csatlakoztak hozzánk grafikusok, divattervezők, akik szintén szerették volna a saját szakmájukat oktatni.

Később a KREA mellett főleg stylistként dolgoztál.

Igen, a KREA-ban töltött 8-10 órás oktatásszervezői munka mellett, leginkább styling munkákat tudtam vállalni. A Design Roomnak, az Elle Decornak, a Marie Claire-nek, a Nők Lapja Enteriőrnek, az Évszakok-

nak dolgoztam, és amiket még nagyon szerettem, azok a pop-up store-ok voltak. Sokszor terveztem a Use-nak, a Projekt Showroomnak, a Nanushkának is kirakatokat és enteriőröket.

Az, hogy korábban többek között művészettörténetet is tanultál, mennyire határozta meg későbbi enteriőrtervezői munkáidat?

Számomra mindig is inspirációt jelentett a két háború közötti magyar építészet, lakáskultúra és bútortervezés, a Bauhaus-irányzat, illetve az art deco, abból is az a vonal, amit Eileen Grey és Pierre Chareau képviseltek. Ugyanígy nagyon szeretem a primitív tárgykultúrát, a törzsi kultúrákat, és a magyar paraszti tárgykultúrát, annak is leginkább a kezdeti szakaszát.

Gondolom, ide vezethető vissza, hogy komoly bútorgyűjteményed van, illetve a Projekt Showroom vintage bútort vásárlás ötlete is részben a tiéd.

Volt egy időszaka az életemnek, amikor nagy szerelmese voltam a bútortörténetnek, és pár évig bútorgyűjtéssel foglalkoztam. Konkrétan gyűjtöttem a két háború közötti bútorokat, a Kozma Lajos tervezte székeket, foteleket, a Lingel-szekrényeket, a Wiener Werkstätte székeket, a különleges Thonet, Khon, Mundus székeket és a teljesen ismeretlen eredetű karizmatikus tárgyakat. Sokat jártam olyan lerakatokba is, ahol még fellelhetők voltak nagyon primitív, ácsolt bútorok, a paraszti kultúra

„Egy kicsit olyan az életem, mintha egy végtelen fonalból szőnyegeket készítenék.”

tárgyai, emlékei. Szerettem volna ezeket bemutatni és elérhetővé tenni szélesebb közönség előtt is, így csatlakoztam ezzel a pop-up ötlettel a Projekt Showroomhoz, akikhez baráti szálak is kötnek. Idővel a vidéki stílus kiegészült a '60-as, '70-es évek dán, magyar, cseh és lengyel bútoraival. Nagyon kedvesek ezek a tárgyak, de ami engem leginkább érdekel, az az anyagban lévő energia, és az őszinte konstrukció.

Mostanában honnan inspirálsz?

Mindenekelőtt a jövés-menésből, az irodalomból, a költészetből, a zenéből és a filmekből, de a beszélgetésekből is. A szakirodalomban zseniálisnak tartom Li Edelkoort előadásait és a Trandtabletet, a Cereal és a Kinfolk magazinokat és albumait, a skandináv RUM és My Residence magazinokat. Nagyon sok fantasztikus kísérlettel találkozom a közvetítésükkel, így például a Formafantasma, Apparatus Studio, Norm.Architects, Frama munkáival. A skandináv designnak inkább ez az experimentális vonala érdekel, nem pedig azok, amik sablonossá válnak, mire beérnek a hétköznapjainkba. Egyébként izgalmasnak találok az IKEA design kollekcióit is, ami sokaknak elérhetővé teszi a dedikált kortárs designt. Ezeknek a tervezésére olyan designereket kértek föl, mint Ilse Crawford, Hay, Piet Hein Eek.

Az utóbbi években fantasztikus irodaprojektekben veszel részt. Máshogy állsz egy irodához, mint egy magánlakáshoz?

Számomra az iroda azért izgalmas téma, mert az időnk és az életünk nagy részét ott töltjük, egyes helyeken olykor nyolc óránál jóval több időt tartózkodnak az alkalmazottak. Én is munkamániás vagyok, és bár nem irodában, hanem otthon, egy stúdiószobában dolgozom, mégis szeretek belehelyezkedni ezekbe a szituációkba, leképezve a napot, egy irodatér különböző színtereinek a hangulatában dolgozni, kávézni, ebédelni, sportolni, megengedve egy baráti telefonbeszélgetést vagy egy

rövid sétát magamnak. A LogMeIn, a Cordia, a Bosch, a TransferWise, akiknek jelenlegi társtervező, kivitelező, beszállító kollégáimmal kollaborálva konstruktívan és jó hangulatban dolgozunk, mindegyik más típusú cég, fantasztikus megrendelőkkel, projektmenedzserekkel. Mindegyik számára rendkívül fontos a munkakörnyezet esztétikuma és komfortja, és hogy az ott dolgozók sajátjukként szeressék azt.

Azért csinálsz magánlakásokat is?

Folyamatban van egy villa berendezése, és elkészültem három lakással is, ezenkívül terveztem éttermeket, például az Oh My Greent, Miskolcon pedig a Világbékét, az Anyukám Mondta encsi étterem tulajdonosainak.

Hogyan közelíted meg a különböző projekteket?

Az érzések szintjéről közelítek egy adott feladathoz, amit meghatároz a brand vagy a megrendelő személyisége, nyitottsága. Mi az, amit ő akar, mi az, amit használ, mi az, ami izgatja a világból. Sok időt eltöltünk együtt, sétálunk, beszélgetünk, elmegyünk showroomokba, képzőművészeti galériákba, kávézókba. Számomra nagyon fontos, hogy belehelyezzem magam az adott szituációba, környezetbe. Nagyfokú szenvedély él bennem az alkotómunka iránt, és minden projektem olyan, mintha az én saját éttermem, irodám, lakásom készülné. Általában öt-hat projektem fut párhuzamosan, és egy kicsit olyan az életem, mintha egy végtelen fonalból szőnyegeket készítenék – sosem tudom, mi lesz a következő motívum, mert annyira sok hirtelen jövő felismerés és kiválóan odapasszoló inspiráció ér. Az életem szövedékének része az alkotómunka, ugyanúgy, mint a családom, a barátaim, a kedvteléseim, a művészetek élvezete, a beszélgetések, és a futás az erdőben. Pont ezért sosem tudom azt mondani, hogy egy feladat kész, és akkor most valami mást csinállok, mert az életem minden pillanatát ezek együttesen határozzák meg.

01 Enteriőr jeles képzőművészeti alkotásokkal és albumokkal.
Fotó: Barbay Csaba/Flashback

02 Konyhapalc, mint kompozíció: Vivien Westwood tapéta, wedgwood és más porcelánok, régi szép üvegek, Strohner Márton cukortartója, Szőke Gábor Miklós Dante festménye, és a lámpa Flos, Lampadina. Mindezek a Bortársaságtól kapott boros ládából készült polcon.
Fotó: Barbay Csaba/Flashback

03 Modern, belvárosi lakás
Fotó: Barbay Csaba/Flashback

04 Magánlakás styling, belsőépítész: Code Showroom
Fotó: Vikman András

05 A Sárgi-projekt. Ivánka Kati mackója, Sárgi, már bloggerként is nagy karriert futott be. Egy közös Design Hetes program alkalmával, Aliz kölcsönvette Sárgit egy fotósorozat erejéig.
Fotó: Vikman András

06 Use pop-up store az egykori Projekt Showroom helyszínén, Domani kaspókba telepített őszi erdővel, szőke Gábor Miklós ruhaállványai.
Fotó: Csepeli Eszter

07 Részlet Alíz korábbi lakásából, amit egy időben Tóth Ali divattervező bérelt, aki nem volt kibékülve a Fornasetti tapétával, ezért meghívták Stark Attila grafikus-festőművészt, hogy hozzáadjon valami sajátosat.
Fotó: Barbay Csaba/Flashback

04

05

06

07

